

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Under debatten om dioxinforurening i foråret 1985 blev der vedtaget en dagsorden, hvori det blandt andet hedder, at der skal søges udviklet »en produktion af engangsemballager, som kan nedbrydes uden skadevirkninger for mennesker og miljø« (Folketingstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 9098).

Når dette punkt kom med i dagsordenen, skyldes det ikke mindst bekymring over den forurening, som plastemballager og emballager, hvori der indgår plast (mælkekarton), er årsag til.

En del af problemet kan klares ved at erstatte engangsemballager med flergangsemballager og vel at mærke flergangsemballager af produkter, der kan indgå i et genanvendelsessystem.

Det er imidlertid ikke muligt at erstatte samtlige engangsemballager med flergangsemballager. Tilbage er en ganske betydelig rest. Der foreligger ikke præcise tal for mængden af plastemballager, men det kan anslås, at den udgør mellem 35 og 50 pct. af det årlige plastforbrug på 260.000 tons.

Den del af det årlige plastforbrug, der ikke består af engangsemballager, udgør også et miljømæssigt problem, da disse produkter også havner i forbrændingsanlæggene eller på lossepladserne på et eller andet tidspunkt.

I første omgang har forslagsstillerne imidlertid valgt at koncentrere sig om engangsemballagerne, da disse udgør en stor og velkendt kategori, over for hvilken der umiddelbart kan sættes ind.

Bemærkninger til forslagens enkelte punkter

Ad 1

Det er for længst erkendt, at PVC er et produkt, der ikke kan nedbrydes uden skadevirkninger for miljø og mennesker. Danmark har sagt nej til en produktion af PVC af samme årsag, men anvendelsen fortsætter man altså med.

PVC kan ikke (som f.eks. polyethylen) genan-

vendes, og produktet kan i øvrigt for så vidt angår engangsemballager erstattes med andre plastprodukter (især polyethylen). Der kan dog være problemer i forbindelse med emballager til husholdningskemikalier. Her anvendes i dag PVC, da materialet er specielt kemikaliebestandigt. Da glasbeholdere, der ellers kunne være erstatningsemballager, er mindre egnede til kemikalier, fordi flaskerne kan gå i stykker, kan det her været berettiget at bevare PVC. Til gengæld foreslås disse gjort til returemballager (jfr. forslaget om fjernelse af miljøgifte fra affaldet).

Tilbage står et prismæssigt problem. PVC er billigt. Her må det imidlertid være indlysende at vælge miljøfordelene på bekostning af en lidt højere pris for emballagerne.

PVC bør også begrænses i andre produkter end engangsemballager. Men dette område er mere uoverskueligt, og der kan i højere grad være seriøse, tekniske grunde til at anvende PVC. Derfor bør man afvente den rapport over erstatningsmuligheder for PVC, som miljøstyrelsen har bebudet i sommeren 1986.

Ad 2

Når der er foreslået en positivliste, skyldes det et ønske om at få plastmaterialerne til engangsemballager standardiseret, således at det klart fremgår, hvilke materialer der må anvendes til de forskellige emballageformer. En sådan standardisering vil gøre det muligt at genanvende en stor del af plastemballagerne. Vægten bør lægges på, at der anvendes så få forskellige materialer som overhovedet muligt, og på, at der især sættes på anvendelse af polyethylen. Dette produkt udgør i forvejen en stor del af den samlede plastanvendelse (ca. 45 pct.) og der er allerede etableret en virksomhed (i Vojens), der kan genindvinde polyethylen.

Positivlisten bør f.eks. fastsætte, at der skal anvendes polyethylen til fremstilling af store kategorier som folier, plastsække og engangsflasker.